

Απόφαση 843 /2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ

(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από την Δικαστή Άννα Ρήγα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, η οποία ορίστηκε μετά από κλήρωση, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 3327/2005.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 21 Σεπτεμβρίου 2017, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ : 1) Του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία "ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε." με έδρα την Αθήνα, Στουρνάρη 35 και Α.Φ.Μ. 096191760, όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τον Πρόεδρο του Νικόλαο Γαλανό -Σουπιωνά, ηθοποιό και 2) της εδρεύουσας στον Δήμο Αθηναίων Λαζ. Σόχου 4 αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, υπό την επωνυμία: «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο: «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», με Α.Φ.Μ. 997495285, όπως νομίμως εκπροσωπείται, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Γρηγορίου Τρικουκή, του Δ.Σ. Θεσσαλονίκης.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ : Της Ομόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία
ειδικήτριας του
ξενοδοχείου με το διακριτικό τίτλο
που
εδρεύει στη
και
εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίου της δικηγόρου Τριανταφυλλιάς – Μαρίας Σταθάκη.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 10-4-2017 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης

κατάθεσης 330/2017, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 18-5-2017 και, μετ' αναβολή, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα έγγραφα σημειώματά τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, αναπαραγωγή και γενικά στην διάδοση των έργων (Κουμάντος Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 1995, ΠΠρθεσ 10947/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑθ 415/2004 αδημ.). Με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ν. 2121/1993, ως ισχύουν, ορίζεται ότι εισφορές παρέχουν οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας και οι ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται με τη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου αυτού: «1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές

καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ύστερα από αίτηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο.

2... 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων...

6. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη

διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη χορήγηση της έγκρισης λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993. 7. Εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτωση τους». Η είσπραξη της ενιαίας και εύλογης αμοιβής υποχρεωτικά, εκ του νόμου, ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχειρίσεως των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993 υποχρεούμενοι, όπως ορίζει η προαναφερθείσα διάταξη, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή και μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 παρ. 1 του Ν. 3905/2010, με την οποία προστέθηκαν στον εν λόγω άρθρο οι παρ. 6 και 7, οι οποίες προβλέπουν τη δημιουργία ενός ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Ρητά δε ορίζεται υπό του νόμου ότι ο εν λόγω ενιαίος οργανισμός, υπό τον όρο έγκρισής του από το αρμόδιο Υπουργείο, σύμφωνα με το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος και δη κατ' αποκλειστικότητα, να διαπραγματεύεται και συμφωνεί το ύψος της αμοιβής με τους χρήστες και να διεκδικεί δικαστικώς και εξωδίκως την καταβολή αυτής και να εισπράττει αυτήν. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός της απαιτούμενης αμοιβής γίνεται κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β, 58 και 32 παρ. 1 του ν. 2121/93. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 55 του ιδίου Νόμου: «1. Οι

οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν τις ακόλουθες αρμοδιότητες: α) να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, β) να εξασφαλίζουν στους δημιουργούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 παρ. 1 του παρόντος νόμου, γ) να εισπράττουν την αμοιβή και να κατανέμουν μεταξύ των δημιουργών τα εισπραττόμενα ποσά, δ) να εισπράττουν την αμοιβή που προβλέπεται από το άρθρο 18 παρ. 3 του παρόντος νόμου και να τη διανέμουν μεταξύ των δημιουργών, ε) να προβαίνουν, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου, σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών ή των δικαιοδόχων τους και ιδίως να υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές, να ασκούν ένδικα μέσα, να υποβάλλουν μηνύσεις και εγκλήσεις, να παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες, να ζητούν την απαγόρευση πράξεων που προσβάλλουν το δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που τους έχουν ανατεθεί και να ζητούν την κατάσχεση παρανόμων αντιτύπων, κατά το άρθρο 64 του παρόντος νόμου, στ) να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττόμενων ποσών, ζ) να ενεργούν, με σύμπραξη της δημόσιας αρχής ή κατά τη διαδικασία του άρθρου 64 του παρόντος νόμου, τους αναγκαίους ελέγχους σε καταστήματα πώλησης ή ενοικίασης ή δανεισμού αντιτύπων ή δημόσιας εκτέλεσης των έργων που προστατεύουν για να διαπιστώνουν αν οι πράξεις αυτές δεν προσβάλλουν τα δικαιώματα των δημιουργών. Η ιδρυτική πράξη του οργανισμού μπορεί... 2. Τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, ασκεί το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παράγραφος 1 του παρόντος νόμου, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους

δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για κάθε κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας είτε στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούνται δε πάντως στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων του δημιουργού που έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. 3. Για την δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. 4. Αν αμφισβητηθεί από το δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, που περιεχόταν στη δήλωση της παρ.2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή, ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη και ιδίως να παρέμβει στη σχετική δίκη. Αν αποδειχθεί ότι το έργο δεν ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός εκτός από τις ποινικές ευθύνες οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο και η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών. Η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση της υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης του άρθρου 49 παρ. 1 του παρόντος νόμου». Περαιτέρω, κατά το άρθρο 56 του ίδιου Νόμου ορίζεται: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 παράγραφος 1 του παρόντος νόμου. Οι εξαιρέσεις από την ποσοστιαία αμοιβή που προβλέπονται στο άρθρο 32 παράγραφος 2 του παρόντος νόμου δεν εφαρμόζονται στην περίπτωση αυτή. 2. Οι οργανισμοί

συλλογικής διαχείρισης δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, να αρνηθούν την κατάρτιση με τους χρήστες των συμβάσεων που προβλέπονται στην πρώτη περίπτωση της παραγράφου 1 του προηγούμενου άρθρου. Αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις οφείλει, πριν από οποιαδήποτε χρήση, να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. 3. Οργανώσεις αντιπροσωπευτικές των χρηστών και οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να συμφωνήσουν εγγράφως, και πριν ανακύψει διαφωνία, τον ορισμό ενός προσώπου, καθοριζομένου ονομαστικώς ή βάσει ιδιότητας, ως διαιτητή .... Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση τους σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική. Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. 4. Για την πραγματοποίηση των κατά την παράγραφο 1 περίπτωση α, β, γ και δ του προηγούμενου άρθρου διανομών, οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων των οποίων αντίτυπα παράγουν ή πωλούν ή εκμισθώνουν ή δανείζουν καθώς και των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία του ακριβούς αριθμού των αντιτύπων που παρήχθησαν ή διατέθηκαν καθώς και της συχνότητας των δημόσιων εκτελέσεων. «5. Οι διαφορές μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών ως προς το ύψος της αμοιβής που θα πρέπει να καταβάλλει ο χρήστης στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να υπαχθούν σε διαιτησία...». Από το συνδυασμό των προπαρατεθεισών διατάξεων προκύπτουν τα ακόλουθα: Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης

δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, προκειμένου να προβούν σε σύναψη συμβάσεων με τους χρήστες έργων ήχου, συντάσσουν αμοιβολόγιο, το οποίο ανακοινώνουν με δημοσίευση σε τρεις εφημερίδες. Το αμοιβολόγιο αυτό είναι υποχρεωτικό για τους χρήστες, οι οποίοι αν θεωρούν ότι η αμοιβή είναι προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, μπορούν να προσφύγουν στο Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προκειμένου αυτό να καθορίσει την ανάλογη αμοιβή. Τέτοιο δικαίωμα δεν έχουν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης. Αυτοί καθορίζουν μονομερώς, κατά τη δικαία κρίση τους, το εύλογο αμοιβολόγιο, το οποίο δεσμεύει τους χρήστες. Αν οι τελευταίοι αρνούνται να καταβάλουν το οριζόμενο στο αμοιβολόγιο ποσό, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται να ασκήσουν εναντίον τους αγωγή κατά την τακτική διαδικασία ενώπιον του καθ ύλην και κατά τόπο αρμοδίου δικαστηρίου. Η είσπραξη της εύλογης αμοιβής δεν είναι δυνατή με την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αφού η ικανοποίηση μιας τέτοιας αξίωσης οδηγεί σε απαγορευμένη από το άρθρο 692 παρ. 2 ΚΠολΔ πλήρη ικανοποίηση του δικαιώματος, ενώ ούτε προσωρινή επιδίκαση της απαίτησης μπορεί να ζητηθεί, διότι η απαίτηση δεν υπάγεται σε καμιά από τις περιοριστικά αναφερόμενες περιπτώσεις του άρθρου 728 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., ούτε στην περίπτωση ζ' της παραγράφου αυτής, αφού με τις ρυθμίσεις του ν. 2121/1993 ο νομοθέτης δεν προσέβλεψε δυνατότητα προσωρινής επιδίκασης της απαίτησης (βλ. ΜΠρΑθ 891/2007 αδημ., επίσης 573/2006 αδημ., Ι. Κατράς Ασφαλιστικά Μέτρα, Α' έκδοση). Η άποψη αυτή στοιχειοθετείται τόσο με την γραμματική ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 56 παρ. 2 του ν. 2121/1993, η οποία ορίζει: «Αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει, πριν από οποιαδήποτε χρήση, να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων», όσο και από την

συστηματική ένταξη της διάταξης αυτής στο άρθρο 56, ακριβώς κάτω από την προστατευτική για τους χρήστες διάταξη, που ορίζει ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, να αρνηθούν την κατάρτιση με τους χρήστες των συμβάσεων που προβλέπονται στην πρώτη περίπτωση της παραγράφου 1 του προηγούμενου άρθρου και πάνω από τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 56 που ορίζει: «Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις». Περαιτέρω, δύσκολα μπορεί να γίνει δεκτό ότι ο νομοθέτης θέλησε οργανισμοί μονοπωλιακού ή οιονεί μονοπωλιακού χαρακτήρα, να μπορούν να ζητήσουν με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων την προσωρινή επιδίκαση ενοχικής απαιτήσεως, δηλ. σχετικού και όχι απολύτου δικαιώματος. Από την όλη φιλοσοφία του Νόμου 2121/1993, προκύπτει ότι τα ασφαλιστικά μέτρα επιφυλάχθηκαν για τις προσβολές απολύτων δικαιωμάτων του ν. 2121/1993 και όχι για την καταβολή αμοιβών από καταστηματαρχες, που πολλές φορές δεν ξεπερνούν το ποσό των 500 € ή και μικρότερα ποσά, αφού όταν πρόκειται για ασφαλιστικά και επιδικάζεται το ήμισυ της απαίτησης. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα απόλυτα περιουσιακά συγγενικά δικαιώματα που προβλέπονται από το Νόμο για τους ερμηνευτές-εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, προστατεύονται με τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων από τους Οργανισμούς Συλλογικής διαχείρισης (Βλ. αρθρ. 46 παρ. 2, 47 ν. 2121/1993, Κουμάντο Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 1995). Πέρα όμως από τα απόλυτα δικαιώματα, ο Νόμος αναγνωρίζει στους ερμηνευτές-εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας και σχετικά δικαιώματα, δηλαδή ενοχικές αξιώσεις (αρθρ. 49 παρ. 1 εδ. α 18 παρ. 3, 46 παρ. 3, 49 παρ. 4. ν. 2121/1993). Τέτοια ενοχική αξίωση, είναι και η εύλογη αμοιβή του άρθρου 49. Τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 55 παρ. περ. ε και ζητούνται από τους δικαιούχους των σχετικών δικαιωμάτων ή τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, αφορούν την προσβολή των απολύτων δικαιωμάτων

και όχι τον καθορισμό της εύλογης ενιαίας αμοιβής. Για τα απόλυτα δικαιώματα απαιτείται προηγούμενη άδεια του δικαιούχου. Για την παρουσίαση στο κοινό ενός υλικού φορέα που έχει νόμιμα εγγραφεί, δεν απαιτείται άδεια, αλλά μόνο γεννάται υποχρέωση εύλογης αμοιβής των καλλιτεχνών και του παραγωγού του υλικού φορέα (Βλ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, εκδ. 2000). Αντίθετα, ο προσδιορισμός της εύλογης ενιαίας αμοιβής κατά διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ζητείται από τους χρήστες και προϋποθέτει ότι ο χρήστης αμφισβητεί το ύψος της αμοιβής, όχι και ότι αρνείται παντάπασιν την υποχρέωσή του. Σε κάθε περίπτωση, η ειδική ρύθμιση του άρθρου 56 με τον τίτλο «Σχέσεις με τους Χρήστες» θα ήταν περιττή αν γίνει δεκτό ότι με τα ασφαλιστικά μέτρα που οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να ζητήσουν κατά το άρθρο 55 παρ. 1 περ. ε', μπορούν να ζητήσουν και τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής και την προσωρινή επιδίκασή της. Η αποδοχή της αντίθετης άποψης που εκφράστηκε στη Νομολογία, κατά την οποία η αίτηση εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για καθορισμό της εύλογης αμοιβής είναι παραδεκτή και νόμιμη, υπό δύο μάλιστα εκδοχές [ήτοι ότι η αίτηση αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο (ΜΠΑΘ 415/2004, ΜΠΛαρ 1197/2004 3543/2004, ΜΠΛαμ 68/2003, 972/2003, 1758/2003, 1784/ 2003, 794/2006, ΜΠΑμαλ 166/2002) ή μη γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο (ΜΠρΤρικ 687/2003 Δνη 2004.604, ΜΠρΤρικ 578/2002 Δ 33.1147, ΜΠΤρικ 1250/2002 ΧρΙδΔ Γ.173) δεν βρίσκει κανένα έρεισμα ούτε στη γραμματική ερμηνεία του Νόμου και οδηγεί σε σειρά από ερμηνευτικά και δογματικά αδιέξοδα (Κατράς ο.π.). Κυρίως, δεν απαντά στο ερώτημα ποιο σκοπό εξυπηρετεί ο με αίτηση των οργανισμών και με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων καθορισμός της εύλογης ενιαίας αμοιβής, όταν οι τελευταίοι μπορούν με τακτική αγωγή να ζητήσουν κατά την προσήκουσα διαδικασία (τακτική ή μικροδιαφορών), κατά την οποία θα κριθεί και το ύψος της εύλογης αμοιβής, την επιδίκαση ολόκληρης της αμοιβής που έχουν καθορίσει με το αμοιβολόγιο και η οποία έχει γίνει απαιτητή με την παρέλευση δύο ημερών από τη χρήση της (αρθρ. 63 παρ. 1 εδ. γ). Ο αναφερόμενος από την προαναφερθείσα άποψη σκοπός της

ταχύτητας της διαδικασίας, δεν συμβαδίζει με κάποιο επείγον συμφέρον των οργανισμών, όταν μάλιστα η απαίτηση εξαρτάται από την τυχαία και συμπτωματική χρήση του συγγενικού δικαιώματος, ενώ βρίσκει επαρκή λόγο όταν η αίτηση υποβάλλεται από τον χρήστη, ο οποίος έχει συμφέρον να απολαύσει προσωρινά τη χρήση του δικαιώματος καταβάλλοντας την ζητούμενη ή προσδιοριζόμενη από το Μονομελές Πρωτοδικείο αμοιβή (ΜΠΛαμ 2497/2008 ΕλλΔνη 2009.293). Τέλος, η είσπραξη της εύλογης αμοιβής από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, δεν είναι δυνατή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αφού οδηγεί σε απαγορευμένη ικανοποίηση του δικαιώματος, ενώ ούτε προσωρινή επιδίκαση της απαίτησης δεν μπορεί να ζητηθεί, διότι η απαίτηση δεν υπάγεται σε καμία από τις περιοριστικά αναφερόμενες περιπτώσεις του άρθρου 728 παρ. 1 ΚΠολΔ (βλ. ΜΠΚω 206/2009 ΕλλΔνη 2009.291). Δέον να σημειωθεί ότι, από τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 55 του Ν. 2121/1993, όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 46 Ν. 3905/2010, προκύπτει ότι ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, τεκμαίρεται ότι έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα διαχείρισης όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτόν οι σχετικές εξουσίες και επίσης τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να ενεργεί πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του όνομα. Αρκεί δε η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο, λειτουργεί όχι μόνο αποδευκτικά, αλλά και νομιμοποιητικά (ΕφΘεσ 843/2010, ΕφΑθ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΜΠρΚοζ 284/2011 αδημ., ΜΠρΘεσ 25197/2008 αδημ.). Το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή τεκμήριο είναι μαχητό, αφού σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 55 του Ν. 2121/1993 «Αν αμφισβητηθεί από το

δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, που περιεχόταν στη δήλωση της παρ. 2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή, ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη και ιδίως να παρέμβει στη σχετική δίκη». Με την υπό κρίση αίτησή τους, οι αιτούντες επικαλούμενοι την ιδιότητά τους ως νόμιμα κατ' άρθρο 54 του Ν. 2121/1993 συνεστημένων, μόνων αντιπροσωπευτικών Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης Περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων Ελλήνων ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, ζητούν επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση να καθοριστεί από το δικαστήριο η εύλογη και ενιαία αμοιβή που δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για το χρονικό διάστημα από 01.01.2012 έως 31.12.2016 από την καθ' ης, η οποία διατηρεί την αναφερόμενη στην αίτηση επιχείρηση ξενοδοχείου με το διακριτικό τίτλο και προβαίνει σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους με τηλεοράσεις και ραδιόφωνα που είναι εγκατεστημένα σε κάθε δωμάτιό του ξενοδοχείου της, που προορίζονται για να μεταδίδουν καθημερινά, επί 24ώρου βάσεως, σε αόριστο αριθμό προσώπων και, συγκεκριμένα, στους πελάτες της, οι οποίοι έχουν δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδόμενης από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίας εμβέλειας, επειδή η καθ' ης αρνείται να προσέλθει σε σχετική συμφωνία μαζί τους προς καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και καταβολής αυτής και ειδικότερα, να καθορισθεί ότι, η προσωρινή εύλογη ενιαία για όλους τους αμοιβή, ανέρχεται στο ποσό των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως (για τις 365 ημέρες λειτουργίας κατ' έτος), δηλαδή 65,70 ευρώ ανά δωμάτιο για την κατ' έτος περίοδο λειτουργίας του, από το έτος 2012 έως και το έτος 2016 και, συνολικά, για τα ανωτέρω 5 έτη, στο ποσό των 9.198,00 ευρώ πλέον ΦΠΑ, ανερχόμενου σε ποσοστό 24%. Ζητούν επίσης να επιμερισθεί η εύλογη αμοιβή σε κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται από αυτούς κατά τη μεταξύ τους

Σύμφωνα, συγκεκριμένα δε, να προσδιορισθεί αυτή σε ποσοστό 50% της αμοιβής για τους ηθοποιούς, που εκπροσωπούνται από τον 1^ο των αιτούντων και σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές που εκπροσωπούνται από τον 2^ο των αιτούντων, ήτοι στο ποσό των 4.599,00 για έκαστο των αιτούντων, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ. Τέλος, ζητούν να υποχρεωθεί η καθ' ης να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ εκ των προαναφερόμενων ποσών για την κάθε κατηγορία του κάθε αιτούντα οργανισμού, νομιμοτόκως από το τέλος εκάστου έτους που τα επιμέρους κονδύλια αφορούν, άλλως από την επίδοση της υπό κρίση αίτησης και να καταδικαστεί η καθ' ης στη δικαστική τους δαπάνη. Σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη, η αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως ενεργητικά ανομιμοποίητη, αφού οι αιτούντες και οι εκπροσωπούμενοι από μια εκάστη εξ' αυτών οργανισμοί έχουν εκδώσει αμοιβολόγιο, το οποίο δεσμεύει και την ανωτέρω καθ' ης, η οποία δεν υποβάλει την κρινόμενη αίτηση προς καθορισμό της ανάλογης αμοιβής. Περαιτέρω, η επιδίκαση των αιτουμένων ποσών δεν είναι δυνατή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αφού δεν προβλέπεται για την περίπτωση αυτή προσωρινή επιδίκαση απαίτησης, η οποία σε κάθε περίπτωση θα οδηγούσε σε πλήρη ικανοποίηση του δικαιώματος των αιτούντων, καθόσον η ορθή έννοια του άρθρου 49 παρ. 1 περί καθορισμού από το Δικαστήριο του ύψους της εύλογης αμοιβής και «όρων πληρωμής» της, δεν είναι ότι με την αναφορά αυτή καθιερώνεται από διάταξη ουσιαστικού δικαίου ακόμη μία περίπτωση προσωρινής επιδίκασης απαιτήσεως ως ασφαλιστικό μέτρο, πέρα από αυτές που περιοριστικά απαριθμούνται στο άρθρο 728 ΚΠολΔ, ούτε ειδικότερα περιλαμβάνεται στην περίπτωση ζ' της εν λόγω διάταξης, καθόσον με την προεκτεθείσα διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, δεν προβλέπεται η δυνατότητα προσωρινής επιδίκασης της καθοριζόμενης εύλογης αμοιβής. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω η αίτηση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως αβάσιμη. Τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων, καθόσον η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν, υπήρξε ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρ. 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στο σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στις 28 Σεπτεμβρίου 2017, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των συνηγόρων τους, παρουσία και Γραμματέα.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Για τη δημοσίευση)

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ

8-3-2018

Γραμματέας

